

آگاهی؛ وجه مشخصه انسان شاکر

گروه معارف – عضو هیئت علمی دانشگاه اصفهان، گفت: انسان شاکر علاوه بر اینکه از داشته‌های خود آگاهی دارد، می‌داند که این داشته‌ها را از چه کسی دریافت کرده، بنابراین به دلیل این آگاهی‌ها، همیشه شاکر است.

تاریخ: ۱۷ شهریور ۱۳۹۸ - ۱۱:۴۰

کد خبر: ۳۸۴۰۸۹۳

حجت‌الاسلام محمد سلطانی، عضو هیئت علمی گروه علوم قرآن و حدیث دانشگاه اصفهان، در گفت‌وگو با **ایکنا** از اصفهان، درباره شکر و ناسپاسی از منظر متون دینی، اظهار کرد: در قرآن کریم، با دو واژه مهم «حمد و شکر» مواجهیم که رابطه عبد و معبود را مشخص می‌کند. شکر، واکنشی است که بنده در مقابل نعمتی که از سمت معبودش دریافت کرده، نشان می‌دهد و یکی از اصول اخلاقی محسوب می‌شود، زمانی که فردی به ما بهره یا سودی می‌رساند؛ در واقع خلاف جوانمردی است که خوبی دیگران را بی‌پاسخ و بدون تشکر بگذاریم.

وی بیان کرد: واژه حمد در مهم‌ترین سوره قرآن یعنی سوره حمد آمده و به معنای تعریف و تمجید از کسی است که ویژگی‌های برتر و والایی دارد و نعمتهایی به ما عطا کرده است. انسان شاکر از داشته‌های خود آگاهی دارد، نسبت به آن بی‌تفاوت نیست و نیمه پر لیوان را در نظر می‌گیرد. انسان شکرگزار این مسئله که نعمت‌ها را از چه کسی دریافت می‌کند، در نظر و ذهن خود دارد، بنابراین به دلیل داشتن این آگاهی‌ها، همیشه شکرگزار است.

عضو هیئت علمی گروه علوم قرآن و حدیث دانشگاه اصفهان ادامه داد: انسان ناسپاس فاقد این دو آگاهی است، دریافت‌ها و داشته‌های خود را یا اصلاً نمی‌بیند، یا اینکه مواهب و داشته‌هایش را به خداوند نسبت نمی‌دهد و از این نعمت‌ها آگاهی و اطلاع ندارد.

انسان ناسپاس، کافر است

حجت‌الاسلام سلطانی با بیان اینکه قرآن کریم فرد ناسپاس را کفور نامیده و ناسپاسی وی را کفران می‌داند، گفت: کفران و کفور با کافر هم‌خانواده‌اند. واژه کفر معنای پوشاندن می‌دهد، کافر کسی است که حق را پوشانده و کفور نیز به معنای پوشاندن نعمت‌ها است. انسان ناسپاس نعمتی را که خداوند به او عطا کرده، می‌پوشاند و نادیده می‌گیرد.

وی افزود: انسان ناسپاس نعمت دهنده را نیز می‌پوشاند و انکار می‌کند. ریشه ناسپاسی در ناآگاهی یا چشم‌پوشی از نعمت و نعمت‌دهنده است و امری غیر اخلاقی شمرده می‌شود.

عضو هیئت علمی دانشگاه اصفهان با تشبیه روحیه انسان شاکر به دومینو، گفت: تأثیر فرد شاکر در جامعه همانند بازی دومینو است. افراد از وجود این روحیه در فرد دیگر متأثر شده و به این موضوع ترغیب می‌شوند، بنابراین این حرکت مثبت و نیک در جامعه رواج می‌یابد. در مقابل، فرد ناسپاس حرکت شری را در جامعه آغاز می‌کند، یعنی کسی به او لطف کرده و نعمتی در اختیارش قرار داده است، ولی با بی‌پاسخ گذاشتن آن، فرد نیکوکار را نسبت به محبتی که به دیگران کرده است، دلسرد می‌کند.

وی بیان کرد: حضرت علی(ع) می‌فرماید: «از شرّ کسی که به او احسان می‌کنی، بر حذر باش». اگر ما به کسی ظلم کرده باشیم، طبیعی است که فرد مقابل عمل نادرست ما را تلافی کند. در مقابل، اگر به او خوبی کنیم و او نه تنها سپاسگزاری نکند، بلکه به ما شر برساند، برایمان خیلی سهمگین است و اصلاً انتظار چنین رفتاری را نداریم.

انتهای پیام